

Sygn. akt: I C 415/23 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2024 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2024 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 415/23

UZASADNIENIE

Powód – (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko pozwanemu A. B. wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.487,00 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego i Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 19 czerwca 2017 roku umowy o kredyt o numerze (...). Uchwałą Walnego zgromadzenia z dnia 16 maja 2018 roku akcjonariusz Banku (...) S.A. zmienił nazwę banku na (...) Bank (...) S.A.

Powód podkreślił, że pomimo precyzyjnie ustalonych warunków umowy pozwany nie zaspokoił wszystkich należności wynikających z powyższego stosunku prawnego i pozostawał w opóźnieniu co do obowiązku spłaty zadłużenia. Dlatego też wierzyciel pierwotny dokonał wypowiedzenia umowy i roszczenie stało się wymagalne dnia 17 marca 2020 roku. W związku z tym do dnia cesji w księgach rachunkowych wierzyciela pierwotnego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w (...) figurowało zadłużenie, którego pozwany nie zwrócił wierzycielowi pierwotnemu, mimo podjętych prób doprowadzenia do jego dobrowolnego zaspokojenia.

Powód wskazał, że w dniu 12 sierpnia 2021 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu

Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G., a zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z treścią art. 509 kc. Tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Powód zaznaczył, że o cesji wierzytelności pozwany został poinformowany pismem z dnia 14 października 2021 roku.

Powód podniósł, że na zobowiązanie pozwanego na dzień sporządzenia niniejszego pozwu składa się kwota 8.080,40 złotych tytułem wykorzystanego przez pozwanego lecz niespłaconego do dnia złożenia pozwu kapitału umownego oraz kwota 2.405,93 złotych tytułem odsetek naliczonych przez cesjonariusza od kwoty niespłaconego kapitału umowy od dnia następnego po dniu wymagalności do dnia wystawienia wyciągu.

Pozwany – A. B. nie zajął stanowiska w sprawie w przepisany terminie, nie stawił się na termin rozprawy i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 czerwca 2017 roku, na wniosek złożony w dniu 6 czerwca 2017 roku przez pozwanego A. B., kredytodawca – Bank (...) S.A./Oddział w G. zawarł z pozwanym umowę o kredyt na cele niekonsumpcyjne - finansowanie bieżącej działalności gospodarczej kredytobiorcy oraz finansowanie prowizji przygotowawczej. Na podstawie tej umowy Bank udzielił kredytobiorcy kredytu na rachunku bieżącym do wysokości 25.000,00 złotych. Przy czym pierwszy miesięczny okres odsetkowy rozpoczął się w dniu podpisania umowy, a zakończył w dniu 30 czerwca 2017 roku.

Kredytobiorca zobowiązał się dokonać ostatecznej spłaty wykorzystanego kredytu w dniu 30 maja 2020 roku z zastrzeżeniem spłat wynikających z § 3.01 ust.2. Natomiast w przypadku braku spłaty kredytu w umownym terminie kredytodawca miał prawo do pobierania na jego spłatę środków z innych rachunków kredytobiorcy prowadzonych w banku, przed innymi płatnościami bez odrębnej dyspozycji kredytobiorcy.

Z tytułu udzielenia kredytu kredytobiorca zapłacił bankowi prowizję przygotowawczą w wysokości 875,00 złotych, która została pobrana w dniu uruchomienia kredytu, z kwoty udzielonego kredytu.

przyznane, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: umowa o kredyt z dnia 19 czerwca 2017 roku k. 15 – 19.

Bank mógł wypowiedzieć umowę w całości lub w części z zachowaniem trzydziestodniowego terminu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy z zachowaniem siedmiodniowego terminu wypowiedzenia oraz zażądać od kredytobiorcy po upływie okresu wypowiedzenia niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. Natomiast w razie stwierdzenia przez Bank niespełnienia warunku polegającego na zobowiązaniu do utrzymania na rachunku bieżącym wpływów w wysokości określonej w §5.01 ust. 9 umowy bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia.

przyznane, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: umowa o kredyt z dnia 19 czerwca 2017 roku k. 18 – 19.

Uchwałą Walnego Zgromadzenia z dnia 16 maja 2018 roku akcjonariusz Banku (...) S.A. zmienił nazwę banku na (...) Bank (...) S.A.

bezsporne

W dniu 12 sierpnia 2021 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji.

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 12 sierpnia 2021 roku k. 22 – 38.

W dniu 12 sierpnia 2021 roku (...) S.A. z siedzibą w W. sporządził zawiadomienie adresowane do pozwanego o dokonaniu przelewu wierzytelności z tytułu umowy kredyt nr (...), zawartej w dniu 15 czerwca 2015 roku wraz z wszelkimi prawami związanymi z tą wierzytelnością oraz przypisanymi jej zabezpieczeniami, na rzecz powoda.

W dniu 15 września 2021 roku powód sporządził wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanego – A. B., w którym wskazał, że stan zadłużenia na dzień 15 września 2021 roku wynosi kwotę 8.479,39 złotych, którą adresat winien uregulować w nieprzekraczalnym terminie do 29 września 2021 roku na rachunek wskazany w wezwaniu.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia zawiadomienia z dnia 12 sierpnia 2021 roku k. 73, wezwania do zapłaty z dnia 15 września 2021 roku k. 71 - 72.

W dniu 14 września 2023 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji analitycznej wierzytelności, z którego wynikało, że w księgach rachunkowych funduszu ujawniona jest wierzytelność dłużnika A. B. w łącznej kwocie 10.487,00 złotych.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji analitycznej wierzytelności z dnia 14 września 2023 roku k. 7.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie, mimo że pozwany – A. B. - nie stawiał się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie i nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że

zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 12 sierpnia 2021 roku, w ramach której nabył on wierzytelność wobec pozwanego – A. B. wynikającą z umowy o kredyt, zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda – Bankiem (...) S.A./ Oddział w G. w dniu 19 czerwca 2017 roku.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności o zaległe odsetki. Na skutek przelewu wierzytelność cedenta przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem działania ustawy. Jednakże warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Dlatego też winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również przedmiotu. Umowa cesji może być zawarta zasadniczo w dowolnej formie. Jedynie w przypadku, gdy wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew zgodnie z treścią art. 511 k.c. powinien być również pismem stwierdzony.

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania legitymacji procesowej czynnej przedłożył kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 sierpnia 2021 roku oraz załącznik numer 1 do aneksu nr (...) do umowy przelewu wierzytelności z dnia 12 sierpnia 2021 roku. Dokumenty te nie zostały potwierdzone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Zgodnie z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa, którą Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, kserokopia dokumentu nie może być uznana za dokument prywatny, jeżeli jest niepoświadczona za zgodność z oryginałem przez osobę do tego uprawnioną (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 roku, III CZP 37/94, OSNCP 1994, Nr 11, poz. 206, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 czerwca 2014r., I ACa 182/14, L., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1998 roku, III CZ 107/98, OSNC 1999, Nr 3, poz. 52, z dnia 18 października 2002 roku, V CKN 1830/00, OSNC 2004, Nr 1, poz. 9, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 roku, I CKN 1280/00, L., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 roku, II CSK 401/06, L.). Dla uznania kserokopii za dokument, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest bowiem oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 maja 2015r., III AUa 298/14, L.).

Wprawdzie z powyższego wynika, że powołane przez stronę dowody z określonych dokumentów załączonych do pozwu lub innego pisma procesowego w formie niepoświadczonych kserokopii nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 kpc, jednakże nie są pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 kpc, dopóty dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów. Stanowią one bowiem jeden ze środków dowodowych przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższy z dnia 12 lutego 2019 roku, II PK 12/18, L.).

Z przedłożonych przez powoda środków dowodowych, w ocenie Sądu, wynika jedynie, że w dniu 12 sierpnia 2021 roku pomiędzy powodem a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanego – A. B.. Jednakże z uwagi na fakt, że załącznik nr 1 w części dotyczącej numeru umowy, daty jej zawarcia i wysokości kwoty był nieczytelny, Sąd powziął wątpliwości co do legitymacji procesowej powoda.

Niewątpliwym natomiast jest, że posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

Legitymacja procesowa jest to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Przy czym legitymacja czynna zawsze jest ściśle związana ze stroną powodową i oznacza jej uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, natomiast legitymacja bierna uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Z powyższego wynika zatem, że legitymacja procesowa, to uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływająca z prawa materialnego. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje, co do zasady oddaleniem powództwa (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 roku, III CZP 83/12). Dlatego też rolą Sądu w procesie jest dokonanie oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania, a w wypadku stwierdzenia braku legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), to na Sądzie spoczywa obowiązek wydania wyroku oddalającego powództwo.

Istotnym jest przy tym, że zgodnie z treścią art. 6 kc, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że przysługuje mu legitymacja procesowa czynna. Natomiast zaoferowany w tym zakresie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, absolutnie tego nie potwierdza.

Na marginesie należy również zauważyć, że nawet gdyby powodowi przysługiwała legitymacja procesowa czynna, to w ocenie Sądu, nie wykazał on zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia albowiem powód nie przedłożył żadnego materiału dowodowego, z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynikało czy i kiedy umowa kredytu została skutecznie wypowiedziana pozwanemu, a w szczególności czy przed dokonaniem tej czynności poprzednik prawny powoda zastosował procedurę wynikającą z treści art. 75c prawa bankowego.

Zgodnie z cytowanym przepisem jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W ust. 2 art. 75c przewidziano natomiast, że w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Z powyższego wynika zatem wprost, że procedura upominawcza przewidziana w art. 75c Prawo bankowe w każdym przypadku winna poprzedzać wypowiedzenie umowy kredytu lub pożyczki bankowej z powodu zaległości w spłacie, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania. Procedura ta ma charakter obligatoryjny i nieprzeprowadzenie jej przez bank powoduje, że wypowiedzenie umowy nie może być uznane za skuteczne. Sąd w niniejszym składzie podziela również pogląd prezentowany w orzecznictwie, zgodnie z którym regulacja art. 75c cytowanej ustawy pełni dla kredytobiorców funkcję gwarantującą dochowanie minimalnego standardu w zakresie spełnienia opóźnionego świadczenia oraz informacji o istnieniu procedury umożliwiającej restrukturyzację zadłużenia. Przepis ten nie nakłada natomiast na bank bezwzględnego obowiązku restrukturyzacji zadłużenia, o czym przekonuje ust. 3 art. 75c, który uprawnia bank do uprzedniego dokonania oceny sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 roku, II CSK 723/18, LEX nr 2763432).

Dlatego też należy uznać, że bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, jeżeli tylko dłużnik popadł w opóźnienie ze spłatą zobowiązania z tego tytułu. Zgodnie z określoną ustawowo procedurą w pierwszej kolejności bank powinien doręczyć dłużnikowi wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 Pr. bank. oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy. W przypadku bowiem gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy będzie nieważna (art. 58 § 1 k.c.), albowiem wypowiedzenie umowy kredytowej stanowi bardzo dotkliwe dla kredytobiorców uprawnienie kształtujące banku w stosunku kredytowym, gdyż jego wykonanie może doprowadzić do zakończenia tego stosunku

przed pierwotnie ustalonym okresem spłaty kredytu. W związku z tym nie może być ono wykonane w sposób nagły, zaskakujący dla kredytobiorcy, nawet jeżeli istnieją podstawy do jego podjęcia zgodnie z treścią umowy kredytowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 roku, V CSK 698/14). Jest to bowiem najbardziej dotkliwa sankcja dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego powinno nastąpić po wyczerpaniu środków mniej dolegliwych, odpowiednich wezwań. Przepis art. 75c Prawa bankowego ma przy tym charakter samidyspozytywny, co oznacza, że w umowie może być on zmieniony jedynie na korzyść kredytobiorcy (tak np. T. Czech „Obowiązki banku w razie opóźnienia kredytobiorcy ze spłatą kredytu” Monitor Pr. Bankowego 2016/22/66-79 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 stycznia 2019 r., V ACa 93/18).

Zatem czynność banku w postaci wypowiedzenia umowy dokonana bez zachowania procedury przewidzianej w art. 75c ustawy Prawo bankowe, nie prowadzi do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części zobowiązania, co do której dłużnik nie pozostawał w opóźnieniu.

Nie ulega wątpliwości, że przytoczone przepisy znajdowały zastosowanie do łączącej strony umowy kredytu.

Zatem, zdaniem Sądu, kredytodawca w pierwszej kolejności winien doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2, a następnie odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank mógł złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej.

Natomiast w przedmiotowej sprawie powód nie tylko nie wykazał aby taka procedura została dopełniona przez kredytodawcę wobec pozwanego – A. B., ale również, czy i kiedy doszło do wypowiedzenia tej umowy o kredyt. Powód w uzasadnieniu pozwu wskazał jedynie, że umowa o kredyty została wypowiedziana i w konsekwencji tego roszczenie stało się wymagalne dnia 17 marca 2020 roku. Nie zaoferował jednak w tym zakresie żadnego materiału dowodowego.

Sąd powziął również wątpliwości co do wysokości dochodzonego roszczenia. Powód na poparcie wysokości swojego roszczenia przedłożył potwierdzony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika - wyciąg z ksiąg rachunkowych oraz ewidencji analitycznej wierzytelności z dnia 14 września 2023 roku, z którego wynika, że ujawniona w księgach rachunkowych wierzytelność opiewa na sumę 10.487,00 złotych.

Należy jednak podkreślić, że wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie bowiem z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu istnienia wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, albowiem brak jest jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Dlatego też o ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak to wynika bowiem z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i dlatego też, zdaniem Sądu, nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Powód nie wykazał również, w toku niniejszego procesu, aby wezwanie do zapłaty z dnia 15 września 2021 roku i zawiadomienie z dnia 12 sierpnia 2021 roku – adresowane do pozwanego A. B. – faktycznie zostały do niego wysłane. Powód nie przedłożył bowiem żadnego materiału dowodowego, z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby, że korespondencja ta została nadana w urzędzie pocztowym do pozwanego, a nie została sporządzona wyłącznie na potrzeby niniejszego procesu.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w sentencji wyroku.